

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2022. december 18.
(vasárnap)

Szepesy László

FÉLELEM HELYETT KRISZTUSBAN VALÓ ÖRÖM

Énekek: 328,1, 315,1-5, 326,1-2.5

Alapige: Lukács 2,8-20

„Voltak pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájuk mellett. És íme, az Úrnak angyala hozzájuk jött, és az Úrnak dicsősége körülvette őket: és nagy félelemmel megfélemlettek. És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert íme, hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Mert született nektek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Ez pedig nektek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérték és ezt mondták: Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarát! És lett, hogy mikor elmentek az angyalok őtőlük a mennybe, mondanak a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehémig, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr megjelentett nekünk. Elmentek azért sietséggel, és megtalálták Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban feküdt. És ezt látván, elhirdették, ami nékik a gyermek felől mondatott. És mindenek, akik hallották, elcsodálkoztak azokon, amiket a pásztorok nekik mondtak. Mária pedig mindez ígéket megtartotta, és szívében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítván és dicsérvén az Istent mindazok felől, amiket hallottak és láttak, amint nekik megmondatott.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, mert ígéretedet beteljesíted minden egyes napon, hiszen velünk vagy, látjuk Szentlelked munkáját életünkben, néped körében, de ebben a világban is. Nemcsak a megváltás örömeiben, hanem a megpróbáltatások tüzeiben is ott vagy, és Te vagy az, aki megőrzöl, megtartasz bennünket. Te vagy az, aki a bukásból felemelsz, tévely-

FÉLELEM HELYETT KRISZTUSBAN VALÓ ÖRÖM

géseinkben utánunk jössz, erőtlenségeinkben meglátogatsz és erőt adsz. Köszönjük, hogy kegyelmedet adod napról napra nekünk, és megtapasztalhatjuk annak örömét, hogy ez a kegyelem elegendő. Köszönjük Neked, hogy az elmúlt héten is megtapasztalhattuk a Te irgalmadat, kegyelmedet, köszönjük, amikor Igéd szólt hozzánk, köszönjük, amikor személyesen Veled találkoztunk hit által, de még inkább köszönjük azt, hogyha úgy élhetünk, hogy nemcsak néhány órára látunk, nemcsak néhány óra erejéig vagyunk Veled, hanem átjárja minden tettünket, életünk minden percét, legyen az pihenés vagy munka, fáradtság vagy pihenés, öröm vagy éppen szomorú időszak, egyedül vagy családi közösségben, vagy a gyülekezet közösségében töltött idő, Te mindig velünk vagy, Urunk. Köszönjük, amikor megláttattad ezt velünk.

Köszönjük, amikor mi is Veled tudtunk lenni, és bocsásd meg az időket, amikor nem. Bocsásd meg, amikor saját fejünk után mentünk. Amikor hallottuk, olvastuk az Igét, és mégsem annak engedelmeskedtünk, és nem hittük el, hanem saját tapasztalatainkra hagyatkozva éltünk. De köszönjük, hogy a Te megtartó irgalmad és kegyelmed mindezekre nemcsak bocsánatot szerzett, hanem szabadulást is, és hogy Te naponként megtartasz minket, tenyereden hordozol, és azt akarod, hogy formálódjunk Hozzád hasonlónak.

Köszönjük Neked ezt a mai adventi vasárnapot, amikor nemcsak arra emlékszünk, hogy Te eljössz, hanem ennek boldog valóságában élhetünk, hiszen velünk vagy Lelked által, és annak boldog várakozásában, hogy egyszer majd szemtől szembe is megláthatunk Téged, és örökké Veled élhetünk.

Kérünk, Úr Jézus Krisztus, mai nap is hirdeted a Te szavadat, Te szólal meg. Vegyél el minden emberi akadályt igéd elől, és tedd gyümölcsözővé a Te szavadat életünkben, hogy legyen számunkra áldássá, nevedre pedig dicsőségessé. Így kérünk, áldd meg istentiszteletünket, Igédre, szavadra figyelésünket.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Isten kegyelméből több év kihagyás után, a tízórás istentiszteleten a gyermekek szolgálhatnak közöttünk, ezért a mai napunk igéje az ő alkalmukhoz igazodik: a pásztorok történetéről lesz szó.

Bár keveset szoktunk beszélni róla, de az Úr igéje arról számol be, hogy amikor Isten dicsősége megjelenik, minden ember elkezd félni. Ézsaiás próféta, Ezékiel próféta, János apostol is beszámol arról, hogy olyan erős volt bennük ez a félelem, mikor Isten dicsősége megjelent nekik valamilyen formában, hogy testük is teljesen elerőtlenedett, többen közülük a földre is estek erőtlenségükben. A mai ószövetségi igében, az Ézsaiás 2-ben olvasunk is arról, hogy az emberek hogyan reagálnak, amikor Isten megjelenik nagy hatalommal, és megmutatja az Ő dicsőségét. A hitetlen emberek el akarnak rejtőzni a kősziklába és a barlangokba, azt kérik, hogy rejtsetek el bennünket az Úr felsége és hatalma elől. A Betlehem mellett legeltető pásztorok is, amikor megjelent egy angyal, és az Úr dicsősége szabályosan körülvette őket, tehát egy nagy fényesség ra-

gyogta körbe őket, akkor ezt a félelmet kezdték érezni. Mi okozza ezt a félelmet? Több minden.

Először is bűneik megérzése és felismerése, az, hogy Isten előtt nem állhatunk meg csak úgy, bűneink rendezése nélkül. Isten maga az, aki ezt nem hagyja, hogy csak úgy oda akarjunk állni. Ő az, aki ezt a félelmet a szívünkben felébreszti. Miért? Egyrészt azért, hogy tényleg megérezzük bűneink súlyosságát, és Isten tisztasága, jósága és szentsége mellett meglássuk, hogy mi milyen bűnös természetű emberek vagyunk. Hangsúlyozom, hogy nemcsak a tetteink bűnösök, hanem az emberi természetünk. Másrészt a bűn megérzésén kívül ez a félelem Isten haragjára is felhívja a figyelmünket, és emlékeztet minket erre: arra, hogy bűnösként retteghetünk Isten ítéletétől, attól, hogy Bíróként megbünteti minden engedetlenségünket, gonoszságunkat és mulasztásunkat. Az ószövetségi messiásvárás a próféták jövendölései alapján nemcsak egy győzedelmes Krisztus és Isten eljövételéről szólt, hanem az Úr haragja napjának, az ítéletnek bekövetkeztéről is, és pont ezért retteghetünk Isten ítéletétől, retteghetünk attól, hogy az ember szembesül azzal, hogy mit tett, hogy Isten majd megbünteti azt, hogy vesszük a bátorságot, és az Ő szavát semmibe vesszük. Megbünteti azt, hogy vakmerően nem törődünk az Ő parancsaival és világos törvényeivel, hanem azt tesszük, amit akarunk, ami ellenkezik az Ő akaratával, ami az Ő szemében gonosz és büntetésre méltó. Megbünteti azt, hogy mi, porszemek, akiknek még arra sincs hatalmunk, hogy saját testi egészségünket megőrizzük, mégis semmibe vesszük az Ő végtelen hatalmát. Isten jelenlétében mindezek a dolgok kiderülnek, eszünkbe jutnak. Amikor ugyanis Isten bíróként jelenik meg, akkor az ember számára mindezek a dolgok világossá és egyértelművé válnak, Isten teszi azzá őket. Lehet, hogy addig nem, lehet, hogy hitetlen emberek a Bibliával egész életükben nem is foglalkoztak, nem tartották azt semminek, de az Úr dicsőséges megjelenésekor ők is meg fogják látni, meg fogják tudni, érezni fogják, hogy bűnös vagyok, félnem kell az elközelgő ítélettől.

A pásztorok is hasonló félelemmel a szívükben álltak ott Isten dicsőségétől körülvéve az angyal előtt. Megéreztek a bűnüket, és féltek, hogy most mi következik. Az ítélet? És ekkor megszólal az angyal, és egy örömhírt mond el. Mi ennek az örömhírnek az összefoglalása, lényege? Hogyan lehetne röviden elmondani? Az angyal két szót használ: „*ne féljete*k”. Ez az üzenetének a lényege. Hogy a bűnös embernek nem kell félnie Isten ítéletétől. De miért? Miért nem kell félni? Mert Jézus Krisztust küldte el a mi megmentőnkül. Az angyal pont erről akarja meggyőzni a pásztorokat. „*Ne féljete*k”, mert most még nem az ítélet ideje jött el hozzátok! Meg kell értenünk, hogy mivel indokolja meg ezt a dolgot az angyal. Miért nem kell félnünk Isten ítéletétől? Két magyarázatot ad nekünk. A szavak segítenek minket a megértésben. Azt mondja: „*ne féljete*k, mert...” És két ilyen mert-tel találkozunk az angyali üzenetben. Először is „*ne féljete*k, mert *íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz*”, ez az első ok. A második: „*ne féljete*k..., mert *született nektek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában*”, ez a második. Isten ezt a két okot adja, amiért nem kell félnünk Isten ítéletétől. Felhívnam a

FÉLELEM HELYETT KRISZTUSBAN VALÓ ÖRÖM

---

figyelmet arra, hogy a legtöbb ember nem fél Isten haragjától, de nem azért, mert hívó lenne. Hanem miért? Azért, mert nem hisznek Isten ítéletében. Azért, mert nem hisznek olyannak létezésében, mint a bűn. Azt mondják, hogy nem létezik bűn; van, hogy hibázok, van, hogy rosszat teszek, de a bűn, ami miatt egyszer egy bíróság előtt meg kellene jelennem, olyan nem létezik. Vagy ha hiszik is, hogy létezik bűn, nem érzékelik annak súlyosságát és következményeit, azaz nem hisznek a büntetésben: Isten úgysis megbocsát! Ez az egyszerű és olcsó evangélium, úgysis mindig mindent megbocsát. Az olcsó kegyelem. És vannak, akik közömbösök a bűn iránt. Vannak olyanok, akik azt mondják: amíg nekem jó dolgom van, addig nem érdekel, hogy más mit tesz, engem nem érdekel a bűn. Sorolhatnánk az okokat, hogy az emberben miért nincs ott a bűnei miatti félelem. Mindazok, akik így gondolkodnak, hiába nem félnek Isten ítéletétől, egyszer majd fognak.

Isten gyermekeinek azonban nem szabad így gondolkodniuk, ezt hinniük. Mi csak egyféle módon menekülhetünk meg ettől az ítélettől, és szabadíthatunk meg a büntetéstől és a félelmünktől. Úgy, ha hiszünk ennek az isteni kijelentésnek, amit az angyal mondott el a pásztoroknak. Mi ez? Az, ha hiszünk abban, hogy Isten örömet ad nekünk, és ha hiszünk abban, hogy ez az öröm abban van, hogy Jézust a mi Megmentőnké, Krisztusunkká és Urunkká tette. Csak ebben a hitben lehet igazi megnyugvásunk, aki mással nyugtatja magát, az becsapja és félrevezeti magát. Csak ebben a hitben szabadulhatunk meg a félelmektől. Minden más mód csak elnyomása a félelemnek, ez viszont igazi szabadítás.

Nézzük is meg egy kicsit közelebbről, hogy pontosan mit jelent az, amit az angyal által üzen nekünk az Úr. Ne félj, mert én örömet hirdetek neked. Azaz mit higgyünk el? Először is higgyük azt az Úrról, hogy Ő örömuzenettel közelít hozzánk, és nem a haragjával. Az angyal azonnal megszólal, és a pásztorokat felszólítja: „*ne féljete*”, mert most nem azért vagyok itt, amiért ti féltek. Isten örömmel, egy örömhírral küldött hozzátok. Most még az evangélium ideje és korszaka van, nem az ítéleté. Még tart a kegyelmi idő, még lehet az Úrhoz térni. Ez Istenről szóló hír, ami azt árulja el nekünk, hogyan érez irántunk az Úr, hogyan közeledik felénk. Az örömhír pedig az, hogy szeretettel, irgalommal és kegyelemmel, nem pedig haragjával és ítéletével.

Másodszor: azt jelenti ez, hogy az embernek örömet kellene ebben találnia, hogy Isten még nem az ítélettel látogat meg. Hogy nem számon kérni akarja rajtunk életünket, bűneinket, hanem megbocsátani, és igazi örömmel akar betölteni minket. De hát – mondják sokan –, hogyan örüljünk, ha közben a világ a feje tetejére áll körülöttünk? Járványok, háborúk, gazdasági válságok követik egymást, és mindezek mellett ott vannak a hétköznapi fájdalmak, küzdelmei és bűnei. Családi problémák házasságokon belül, a szülő-gyermek kapcsolat tökéletlenségei, munkahelyi versengés, egymásnak keresztbe tevés, túlterheltség, gyerekeknél türelmetlenség, piszkálódás, gúnyolódás, irigység, csúfolások, csalódások. És ehhez jön még a sok betegség, erőtlenség, tehetetlenség, kiszolgáltatottság, és még sorolhatnánk. Ezek többségét a pásztorok is tapasztalták.

Nekik sem volt egyszerű az életük. Mindezekben mégis öröm? Igen, mindezek közepette mégis öröm. De hogyan? Csakis hit által! Isten hit által tudja ezt nekünk adni. Úgy, hogy elhisszük: az igazi öröm nem az, ha mindezeket a földi problémákat Isten rendezi. Természetesen örülnénk, ha minél kevesebb lenne belőlük, de Isten azt mondja, hogy létezik egy igazi, lelki öröm, ami a Vele való kapcsolatban lehet csak a miénk hit által. És ez az öröm minden fájdalom és küzdelem mellett is ott lehet bennünk. Viszont fontos, hogy ezt az örömet csak hit által kaphatod meg, és én is. Az angyal is csak hirdeti ezt az örömet, arra mutat rá, amit Isten tenni fog Jézusban. De nem azt mondja: én, mint angyal, most teszek valamit, ami miatt ti most azonnal rögtön örülni fogtok, mert rendeződik az életetek. Hirtelen gazdagok lesztek, nem kell már itt éjszakázni kint a hidegben, folyamatosan feszült figyelemben, hogy nem támadja-e meg valami vadállat a nyáját. Nem! „*Hirdetek nektek*”, azaz Isten ígését mondom el nektek. Ha hisztek ennek, ha igaznak tartjátok, ha elfogadjátok, akkor valóban örülni fogtok. De ha nem hisztek, akkor nem tudjátok, hogy miről beszélek, nem tudjátok, hogy mi ez az öröm. És aki valóban elhiszi ezt az örömet, abból Isten fokozatosan eltünteti ezt a félelmet is. Mert az isteni kegyelemben és az Ő szeretetében megnyugodva az ember azt tapasztalja, hogy Isten kiűzi a félelmet a szívéből. Ahogy az Ige mondja: „*a teljes szeretet kiűzi a félelmet*”.

De fontos, hogy ez az öröm összefügg azzal, hogy kicsoda született meg, ahogyan a hit is csak egyedül Krisztusra mutat. A két ok, ami miatt nem kell félnünk, szorosán és elválaszthatatlanul összekapcsolódik. Azért örüljétek, mert Isten elküldte nektek, személyesen hozzátok és értetek Jézust. Nem ezt tapasztaljuk meg a mindennapok során is, hogyha Jézusra nézünk, akkor Isten a félelmeinket lenyomja? Bennem is többször összegyűlnek a gondok, a megoldandó feladatok, a félelmek a mindennapi életünkkel kapcsolatban, és amikor ezek kezdenek úrrá lenni rajtam, megtapasztalom azt a kegyelmet sokszor, hogy Isten elém hozza Krisztust az Igében, vagy egy testvér által, és akkor meglátom az Úr Jézust, az Ő hatalmát, az Ő kegyelmét, az Ő irántam való szeretetét, és akkor valahogy ezek a gondok mind eltörpülnek. Nem szűnnek meg, ugyanúgy foglalkozni kell velük, de valahogy átértékelődnek. Hiszen Krisztusban minden másnak tűnik. És ha Őt nagynak látjuk, akkor Mellette minden eltörpül. A problémákat is rábízhatjuk, ahogyan a sikertelenségeinket, veszekedéseinket, békétlenségeinket is. Krisztus azért jött, hogy rendezze bűneink kérdését! És ha az rendezve van, akkor minden mást Rá bízhatunk. Nem ígéri, hogy megoldja az életed problémáit, minden baját, amit te szeretnél, ilyet nem olvasunk az Igében, hogy mindent megold, sőt sokszor Isten visz bele minket ezekbe a nehéz időkbe, hogy megpróbáljon bennünket, ahogy Jóbbal is tette. De ha a legfontosabbat, a legnehezebbet, a legbonyolultabbat megoldja az életedben, bűneid kérdését, Istennel megromlott kapcsolatod kérdését, akkor kérdelem én, ne tudna másban segíteni, ne bízhatnánk Rá a többi gondunkat és bajunkat is? Ha egy megoldhatatlan matematikai problémát egy zseni megold, akkor ne bízhatnánk rá az összeadást, kivonást és a kétismeretlenes egyenleteket, hogy tessék, oldd meg? Ha egy útkadályt senki nem tud felemelni, de

FÉLELEM HELYETT KRISZTUSBAN VALÓ ÖRÖM

---

megjelenik egy nem hétköznapi erővel bíró férfi, és megfogja és eltávolítja azt az útból, akkor vajon kisebb akadályokkal, faágakkal ne bírna el?

Valami ilyesmit akar nekünk az angyali üzenet mondani, hogy amikor Isten elküldte Krisztust, akkor legyünk bizonyosak benne, hogy olyan valakit küldött el, aki mindenkinél hatalmasabb, bölcsőbb, erősebb, aki által biztosan meg tud menteni minket. Ezért sorolja el az angyal, hogy kicsoda Jézus. Ő a Megmentőnk. Az eredeti görög szó, amit Károli Megtartóval fordított, igazából ezt jelenti, hogy Jézus megment téged és engem. Mitől? A kárhozattól, Isten haragjától, bűneid büntetésétől. Nem attól, hogy az életedben ne legyenek problémák, nem attól, hogy ne fájjon, hanem ezektől a sokkalta lényegesebb veszélyektől. A golgotai kereszten Krisztus Isten és közéd állt, az Ő haragja és mi közénk. Őt sújtotta, Őt büntette az Atya. Megmentett téged és engem is ettől. De megment minket a börtönünkből is, amibe be vagyunk zárva, a bűnös természetünkből. Mert mit érünk, ha bűneink meg vannak bocsátva, de ugyanúgy a rosszat tennénk? A bűn kényszerítő ereje, ami rabul tartja a szívünket, és megrontja azt, az, amiből szabadulást szerezni jött Krisztus. Megszabadítani az óemberedtől, önmagadtól, aki Nélküle vagy. Azután azt mondja az angyal: Ő a Krisztus, a felkent, a feladattal megbízott. Sok mindent lehetne mondani, hogy mit jelent ez, röviden most hadd fogalmazzak úgy, hogy Jézus azért lett Krisztus, hogy helyetted és helyettem mindent megtegyen úgy, ahogyan az Istennek tetszik. Mi erre képtelenek vagyunk. Nem tudunk uralkodni bűneinken, nem tudunk Istennek szolgálni, nem ismerjük Isten akaratát úgy, amennyire kellene. Jézus Krisztus azonban igen. Mindenben tökéletesen engedelmes, büntelen volt. Helyetted és helyettem minden törvényt betartott, amit az Úr megparancsolt. És ami még csodálatosabb dolog, amit az angyal harmadszor mond, hogy Őt Úrnak is nevezi, azaz Istennek. Nézzük meg az előző igeverseket. Ezzel a kifejezéssel már találkoztunk. Megjelent az Úr angyala, mivel az Úr küldte őt. Megjelent az Úr dicsősége, az a vakító fényesség, ami körbevette a pásztorokat. És most azt hallják a pásztorok, hogy ez a dicsőséges, mennyei seregeknek parancsoló Úr megjelent a földön, eljött ebbe a világba, emberré lett. Micsoda megalázkodás, micsoda közösségvállalás ez az emberrel! Isten eljött közénk, hogy velünk legyen, velünk együtt küzdjön a bűn ellen, és győzelemre vezessen minket, mint Úr, mint a mi Urunk, a mi vezetőnk, a mi Királyunk.

Miért ne féljünk tehát? Mert Jézus a Megmentőm, mert Ő a Krisztusom, aki helyettem mindenben tökéletesen engedelmeskedett az Úrnak, és Ő az én Uram. Nézz Rá, és hidd el ezeket, és a félelmeidet hit által Isten felváltja a Krisztusban való örömmel. Mostanában többször eszembe jut Krisztus megkeresztelkedésének története, az a részlet, amikor feljön a vízből, és elhangzik a mennyei szózat: *„Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm”*. Most az angyal elmondja, hogy miért gyönyörködik az Atya a Fiúban. Mert Megmentőnké, Krisztusunkká és Urunkká lett. Hiszed ezt? Gyönyörködünk mi így Krisztus személyében, munkájában, váltságában? Örülünk Őneki, hogy így szeret minket, hogy nem bűneinket számon kérni jött még el, hanem megmenteni, az evangélium örömezenetét hirdetni?

Íme tehát ez a két ok, ami miatt nem kellene félnünk bűneink miatt, hanem az örömet elhinnünk, és örülnünk. Mert Isten örömet hirdet nekünk. Igen ám, de Isten azt akarta, hogy ebben a hitben bizonyosak legyenek a pásztorok, és mi is azok legyünk. Ezért egy jelet adott nekik, egy bizonyítékot, amit ha megkeresnek, akkor még biztosabbak legyenek ezek felől az ígéretek felől. Hangsúlyoznám, hogy ne a jel miatt higgyenek, a hit az már korábban kell, az isteni üzenet elfogadásához kell a hit. De a jel, amit ad Isten, a hívő embert megerősíti, és még jobban megérteti vele mindazt, amit hisz. Mi is ez a jel? Így hangzik: *„találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban”*. Ez a jel? Igen! Pedig az ember nem pont erre számítana. Ha az az üzenet hangzik el, hogy eljött az Úr erre a világra, megszületik a Krisztus, akkor minimum fogadják Őt a legpompásabb módon. Amikor az Úr leszállt a Sinai-hegyre, hogy a Tízparancsolatot odaadja Izráel népének, beleremegett a föld, az egész nép félt, megjelent az Úr hatalma, felhő takarta el a hegyet, villámlások, tűz és földrengés kísérték földre jöttét. És most? Eljön az Úr, és mi a jel, mi kíséri az Ő eljövételét? Egy etetőben fekvő újszülött baba. Ez finoman szólva is botrányos. Először is: mit keres egy újszülött egy istállóban? Miért nem a házban született meg, vagy legalábbis valami melegebb és tisztább helyen? Senki nem kínálta fel egy várandós asszonynak a saját szállását? Lehetnek romantikus elképzeléseink – ahogy a betlehemezésekkor egyébként nagyon sokakban megjelennek az ilyen érzések – egy istállóról, de aki már járt egy igazi istállóban, amit folyamatosan használnak, az tudja, hogy bizony az állatoknak szaga is van, piszkot is hagynak maguk után. Hogy úgy mondjam: egy istálló nem éppen a legalkalmasabb hely szülőszobának. És aztán a kisgyermek miért fekszik egy állatok által használt etetőben? Az sem éppen a tisztaságáról híres. Még ha szénát is ettek abból az állatok, akkor is – bocsánat – az állat nyálas evés közben, büdös, és még sorolhatnánk. Akármennyire tisztították is ki azt a vályút, mégsem egy bölcső, amibe az újszülöttet tenni kellene. Ilyen jelet ad Isten nekünk, ami botrányos, ami megdöbbentő, ami inkább elszomorít látványra, mintsem hogy felemelne minket? Igen! Ilyen jelet ad Isten, amikor elküldi az Ő Krisztusát. Az emberré lett Isten jele egy jászol. Miért? Azért, hogy jelezze nekünk, milyen mélyre kellett Isten szeretetének hajolnia értünk, hogy megmentsen. Annyira, hogy még egy átlag csecsemőnek kijáró kényelmet sem kaphatott Krisztus. Jézus megaláztatása már ezzel a jászollal, istállóval kezdődik, és majd a golgotai kereszttel csúcsosodik ki. Hiszen Ő ezért jött, hogy megaláztassék. A pásztorok ebből a jelből – nem mondom, hogy mindent, de – valamit megsejthettek abból, hogy Krisztus élete nem a sikerről, nem a népszerűségről, nem a dicsőségről fog szólni, hanem a megaláztatásról, elutasítottságról, lenézettségről. Ezt a jelet kapták tehát, hogy megbizonyosodjanak az isteni kijelentés igaz voltáról, hogy eljött Isten, és még az se jár ki Neki, ami egy átlagembernek.

De ismét hadd mutassak rá: ez a jel is csak azoknak jelent bármit, akik ismerik Isten kijelentett igéjét az Ő Fiáról, arról, hogy kicsoda Ő, és hogy mit tett értünk. A pásztorok hallották Isten igéjét, megértették, beszéltek róla, hogy mit kellene tenni, de nem hezitáltak sokáig, egy akarattal mindannyian azt

mondták, hogy mindannyian menjünk el most, nincs késlekedés, ezt mondta az Úr. Ez az ige hittel való fogadása. Az Úr mondja, akkor mostantól kezdve másként kell tenni, és tenni kell. Tenni kell valamit a hitből kifolyólag. És elindultak megkeresni Jézust. Nem kellett sokat keresniük, hiszen tudták, hogy egyrészt nem házban van, hanem istállóban, mint pásztorok pedig, ismerték a betlehemi istállókat is, azt, hogy hol találhatóak. Gyorsan odamentek, és minden úgy volt, ahogyan Isten azt megmondta nekik. És olyat láttak, amit más nem látott volna ott. Ha egy, a betlehemi népszámlálást felügyelő római hivatalnok nézett volna be az istállóba, akkor csak azon botránkozott volna, hogy milyen barbárok ezek a zsidók, hogy istállóban szülnék. Ha egy zsidó nézett volna be, akkor egy szegény házaspárt látott volna, akiknek a lehető legrosszabb időben született meg a gyerekük, akkor, amikor nem otthon voltak, hanem utazás közben, akkor, amikor nem kaptak sehol se szállást, csak egy istállóban. A pásztorok is betekintettek, ők igazából betekintettek, és teljesen mást láttak. Miért? Mert Isten ígését ismerték, elhitték, és ezért meglátták a valóságot, az igazságot Krisztusról. Ott az istállóban, Dávid városában, az ígélet szerint Betlehemben megszületett nekik az, aki a Megmentőjük, Krisztusuk és Uruk. Látjuk, hogy mennyire másként néznek ki a dolgok, ha hittel tekintünk azokra Isten ígésén keresztül? Egy egyszerű születési jelenet. Mert Krisztust csak így lehet meglátni, Testvérek: a hit szemével. Csak egy baba, aki rosszkor, rossz helyen és rossz körülmények között jött a világra, vagy pedig az isteni ígéletet beteljesítő, pont jó helyen született Megváltó, aki a „*királyok Királya és uraknak Ura*”? Csak a hit tudja a választ, és csak a hit tud különbséget tenni a kettő között. Ezért nem mindegy, hogy a mindennapokban mi hogyan nézzük az élet dolgait. Csak úgy, mint minden más ember, vagy Isten ígésén és Krisztuson keresztül?

És, Testvérek, Krisztusban micsoda örömük lett ezeknek a pásztoroknak, ahogyan azt az angyal előre meg is mondta, hogy örömötök lesz nektek! Mekkora volt ez az öröm? Akkora, hogy azt nem tudták magukban tartani. Az igazi örömöt ugyanis nem lehet elrejteni. Az ember nem tud szomorú képet vágva, lecsüggesztett fejjel járni, amikor belülről szinte szétveti az öröm. Az igazi öröm kikívánkozik belőlünk, meg akar mutatkozni, szavakban ki kell azt fejeznünk. A Szentlélek indít arra, hogy bizonyosságot tegyünk a Krisztusban kapott örömről. A pásztorok ezt érezték meg. A Szentlélek ezt munkálta bennük. El kell mondanunk mindent, nem hallgathatunk. Amit hallottak, tovább kellett adniuk, el kellett mondani a Jézusról szóló örömhírt, mert más nem látta, nem láthatta úgy, ahogyan ők láthatták, mert nem ismerték sem a kijelentést, és nem is hittek. Így teljesedik be az, hogy másoknak is öröme lesz. Továbbadói vagyunk mi ennek az örömnek, vagy elrejtői? Megelégszünk, ha legbelül megvan ez az öröm, vagy továbbadjuk másoknak, hogy az egész nép öröme legyen?

És mi történt ezután? Visszatértek a szürke hétköznapiakba. Visszamentek a nyáj mellé, visszamentek, hogy foglalkozzanak az állatokkal, és vigyázzanak rájuk. A bányások nem változtak meg. Ugyanúgy betegeskedtek, szófogadatlanok voltak, továbbra is meg akarták enni a mérgező növényeket. A vadállatok

sem mondták azt, hogy jól van, tiértetek mától diétán leszünk, és leszokunk a bárányhúsról; ugyanúgy veszély leselkedett az egész nyájra, és a pásztoroknak vigyázniuk kellett. A világ nem változott meg. Sokszor szeretnénk mi is: bárcsak minden rendeződne, minden probléma megoldódna, nem lenne teher, nem lenne gond, de az Úr ezt nem ígéri. A pásztorok élete látszólag folytatódott ugyanúgy tovább, mint korábban, de valami mégis megváltozott. Tudjuk, mi ez, Testvérek, hogy a félelem helyét a Krisztusban való öröm váltotta fel. Annak bizonyossága, hogy Isten minden helyzetben szeret, és e felől azért voltak bizonyosak, mert meglátták ennek jelét, az érettük született Megmentőt, Krisztust, az Urat.

A kérdés az, hogy mi is hiszünk-e így Jézus Krisztusban? Isten elvette-e már a szívünkől a bűn miatti félelmet, és megkaptuk-e azt az örömet, ami csakis Krisztusban lehet a miénk hit által? A pásztorok dicsőítették és dicsérték Istent, úgy mentek vissza a szürke hétköznapiakba, pedig tudták, hogy mi vár rájuk: éjszakázások, fáradság, sok-sok munka. Értjük-e, Testvérek, hogy az Istenben való öröm mindezek fölé kerekedik? Akkor, ha megismerjük, megértjük Istennek nekünk szóló személyes üzenetét; akkor, ha azt igaznak tartjuk és nem hazugságnak; akkor, ha merünk a szerint dönteni és cselekedni, amit Isten nekünk mond, Isten örömét megtapasztalhatjuk. Nekünk is adatott egy jel, nem csak a pásztoroknak. Krisztus maga hívja fel a figyelmet rá, hogy ennek a népnek nem adatik más jel, csak a Jónás próféta jele. Ez a jel a golgotai kereszt, Krisztus halála és feltámadása. Azt mondja az Úr: *„Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg”* – íme a jel, nézz rá és meglátod –, *„hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt”* (Róma 5,8). Ha hiszük ezt, akkor miénk Krisztus, miénk a szabadítás öröme. Adja az Úr nekünk ezt a hitet, erősítsen meg minket ebben, erősítsen meg minden küzdelem, megpróbáltatás és fájdalom közepette is. Ne hagyjuk, hogy a világ elvegye a Krisztusban való igazi örömünket. Ne fordítsuk el a tekintetünket Órára. Ne higgyünk annak, hogy elveszünk bűneink miatt, hanem bízzunk Krisztusban, aki Megmentőnké, Krisztusunkká és Urunkká lett, és indítson minket ez hála, Isten dicsőítésére, a bizonyágtételre, hogy másokat is hívjunk Óhoz, hogy másoknak is elhirdessük, mit tett Isten értünk. Szentlelke vezessen minket ebben és erősítsen meg.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért, mert mi bár vakok vagyunk meglátni a Te csodás tetteidet, ahogyan a születésedet sem látta meg az egész világ, de Te mégis kijelented a titkot, felnyitod a szívet, a szemeinket, és világosságot adsz nekünk meglátni Téged. Köszönjük, hogy ez a kijelentés, ez a világosság érkezhetett el a pásztorokhoz is az angyali üzenet által, és az által a hit által, amelyet a Szentlélek munkált a szívükben, hogy igaznak tartsák az elhangzottakat, elhiggyék és bízzanak benne. Urunk, kérünk, hogy nekünk is újból és újból fedd fel magadat. Kérünk, hogy a mindennapok küzdelmeiben, fájdalmaiban, megpróbáltatásaiban, nehézségeiben, de az örömeik és sikerek idején is

FÉLELEM HELYETT KRISZTUSBAN VALÓ ÖRÖM

---

segíts meglátnunk Igédben, hit által, hogy ki vagy Te, és ne annak örüljünk, amit ezen a világon elérünk, de még ne is annak, hogy a szolgálatokban sikereink lehetnek, hanem annak, hogy neveinket felírtad a mennybe, Teneked és a Te szabadításodnak. Kérünk, hogy mindazok, akik ezt az örömet elveszítették, hadd forduljanak ismét Hozzád, és erősítsd meg őket ismét a Benned való hitben. Kérünk, hogy olyan örömet adj nekünk, amely Téged dicsőít, amely nem mindig nevet, nem mindig optimista, hanem reálisan Benned bízó. Könyörgünk, hogy akár olyan időkben is, mint amiket Jób megélt, mi is tudjuk mondani, hogy Te adtad, Te veszed el, áldott legyen a Te neved. Így kérünk, hogy egyen-egyenként is segíts meg bennünket, látod, hogy milyen élethelyzetben vagyunk, de nemcsak tudsz róla, hanem Te magad vezetsz azon keresztül minket, és ezért is bízunk Benned, a Te szabadításodban, megtartó kegyelmedben.

Így könyörgünk a világért is, látod, hogy a harag, a bűn, a gyűlölet milyen rombolást végez. Nemcsak a háborúra gondolunk a szomszédban, hanem a szívekben lévő sötétségre, ideológiai támadásokra, mindazokra a magaslatokra, amelyet a Te ismereted ellen emel fel ez a világ. Kérünk, Urunk, Te lépj közbe, Te ragyogj fel számunkra. És köszönjük, hogy ez elegendő nekünk. Köszönjük, hogy a Te kegyelmed minden erőtlenség közepette megmutatja a Te erődöt és dicsőségedet. Kérünk, hogy mi is hadd keressünk ezért Téged.

De könyörgünk nemcsak a világért, hanem egyházunkért is. Könyörgünk, hogy az evangélium örömhíre hadd hangozzék fel. Ne valami szociális segítségnyújtás legyen az első, amit képviseljünk, ne valami emberi és csupán földi dolgokra figyelő bátorítás, hanem az igazi evangélium, ami Rólad szól, a mi bűneinkről és a Te kegyelmedről. Kérünk, hogy gyülekezetünket is erősítsd meg. Köszönjük, hogy még szabadon hirdettetik az ige. Köszönjük az alkalmakat, amikor összejöhetünk igéd körül, köszönjük, amikor Te magad hirdeted nekünk a Te szavadat. Kérünk, hogy az *„engedelmesség lelkével támogass”* bennünket, ne csak hallgatói, hanem megtartói is hadd lehessünk a Te igédnek és parancsolataidnak.

Kérünk betegeinkért, kórházban és otthoni ágyakon fekvőkért, azokért, akik a halál völgyében járnak, Te legyél ott velük, és Te könyörülj rajtuk, hit által Benned erősödjenek meg. Kérjük számukra a gyógyulást és kegyelmedet.

Könyörgünk kicsinyekért, idősekért egyaránt, áldj meg bennünket, add, Urunk, hogy a mi szívünk Hozzád térjen. Nemcsak a királyok akaratát és életét terelgeted, mint a folyóvizet, hanem a miénket is. Kérünk, fordítsd szívünket Tehozzád, és megtérünk.

Kérünk, segíts minden nap visszavárnunk Téged, nem csak adventi időszakban, hadd lehessen életünk olyan, amelyben valóban minden nap minden percét Veled töltjük, és pont ezért hadd várjunk Téged vissza ígéreted szerint, hisz bármikor bekövetkezhet ez, akár ma vagy holnap. És kérünk, hogyha még valaki nem rendezte Veled bűneid kérdését, segíts neki Eléd borulni, megalázkodni és hinni Benned. Add, hogy hadd legyen reménységünk az a nap, amikor szemtől szembe megállhatunk Előtted, mert magad mellé veszel. Kérünk, készíts fel erre, hogy az a dicsőítés és dicséretmondás, amit az angyalok által

FÉLELEM HELYETT KRISZTUSBAN VALÓ ÖRÖM

mutattál meg a pásztoroknak, és ők maguk is folytattak életük során, legyen a mi életünk része is. És mikor Eléd kerülünk, ez hadd teljesedjen be.

Így kérünk, őrizz bennünket kegyelmedben, így hadd maradjunk meg a Te útjaidon. Segíts meghallanunk a Te hangodat, mint jó Pásztorunkét, és követnünk Téged. Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg golgotai keresztáldozatodért, szent nevedért!

Ámen.

326. ének

1. Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek!
Di - cső - ség mennyben az Is - ten - nek!

Az an-gya-li se-re-gek ví-gan így é - ne-ke-nek:

Di - cső - ség, di - cső - ség Is - ten - nek!

2. Békesség földön az embernek! / Békesség földön az embernek! / Kit az igaz szeretet a Jézushoz elvezet, / Békesség, békesség embernek!
3. Dicsérjük a szent angyalokkal, / Imádjuk a hű pásztorokkal! / Az isteni Gyermecket, ki minket így szeretett, / Dicsérjük, imádjuk és áldjuk!
4. Ó, Jézus! Ne vess meg bennünket, / Hallgasd meg buzgó kérésünket! / Jászolodnál fogadjuk, hogy a vétket elhagyjuk, / Ó, Jézus, ne vess meg: hallgass meg!
5. Dicsőség az örök Atyának / És értünk született Fiának, / Mindkettő Szentlelkének, áldások kútfejének: / Dicsőség, dicsőség Istennek!